

til Raadighed for Finansministeren et Beløb paa 75,000 Kr. aarligt, aftagende efterhaanden, til Understøttelse af værdige, trængende Mænd og Kvinder af alle Klasser af den nuværende Befolkning paa Øerne og til midlertidig Støtte for private Institutioner med velgørende Formaal, navnlig naar saadanne Institutioner vil komme til at miste hidtil oppebaaren Støtte herhjemme fra.

Til § 4.

Billighed taler for, at der ydes de paa Øerne værende Tjenestemænd, saavel Statens som Kommunernes, Lønning i passende Tid efter Overleveringen, f. Eks. i et Fjerdingaar efter Overleveringen, hvad der for de civile Tjenestemænd, heri ikke indbefattet de under Folkekirken henhørende, hvis Forhold behandles i § 5, vil medføre en Udgift af omtrent 23,000 Kr. for de af Statskassen og af omtrent 93,000 Kr. for de af Kolonialkasserne hidtil lønnede, i alt altsaa omtrent 116,000 Kr.

Hvad dernæst angaar Spørgsmaalet om Pension (Ventepenge) og Understøttelser — livsvarige eller for en vis begrænset Tid eller een Gang for alle — bemærkes: De Embedsmænd, der har været lønnede af den danske Stat, jfr. herved Bemærkningerne til § 1, har Ret til Pension (Ventepenge) af denne efter Reglerne i Pensionslov for de under Kolonial-Bestyrelsen henhørende Embedsmænd og disses Enker og Børn af 4. December 1863, sammenholdt med Lov Nr. 115 om Ændringer i Pensionsloven for Dansk Vestindien af 6. April 1906. De Embedsmænd, der har været lønnede af Kolonialkasserne, har ligeledes Krav paa Pension (Ventepenge) efter de nævnte Pensionslove, og dette Krav maa de efter det af Finansministeriet i den foran nævnte Skrivelse af 7. November 1916 (Bilag 1) indtagne Standpunkt kunne gøre gældende lige overfor den danske Statskasse.

Angaaende Understøttelse til de Tjenestemænd, der ikke har Ret til Pension (Ventepenge), har Finansministeriet modtaget det som Bilag 6 aftrykte Andragende fra forskellige Tjenestemænd paa St. Croix. Finansministeriet har imidlertid allerede i den forannævnte Skrivelse af 7. November 1916 (Bilag 1) udtalt sig for, at det vil være billigt at give dem, der gaar af i Anledning af Afstaaelsen og efter deres Stilling har haft berettiget Forventning om en Understøttelse, naar de gik af paa Grund af Alder, Svagelighed eller anden

dem utilregnelig Aarsag, en efter Forholdene afpasset Understøttelse, at ansætte een Gang for alle eller som aarlig efter Reglerne i Lov af 24. Marts 1865 om Understøttelse til slesvigske Bestillingsmænd. I Henhold hertil har Guvernementet i den som Bilag 7 aftrykte Skrivelse af 28. Januar 1917 gjort Indstilling til Finansministeriet, med Hensyn til hvilken bemærkes: Som Bestillingsmænd har Guvernementet betragtet alle, der har udført et Hverv, der er særligt for det offentlige Tjeneste eller dog kræver særlig Kundskab; endvidere alle, der har været 10 Aar eller derover i Tjenesten og saaledes faktisk vist deres Tilknytning til det offentlige. Ved Beregningen af de disse tilkommende Understøttelser har Guvernementet fulgt Principperne i Loven af 24. Marts 1865, dog at Guvernementet gennemgaaende har foreslaaet Understøttelse een Gang for alle i Stedet for en paa Tid begrænset aarlig Understøttelse. Endvidere har Guvernementet under Hensyn til, at Lønningerne i Almindelighed er meget lave i Forhold til de nuværende Prisforhold, selv bortset fra den ved Verdenskrigen skabte usædvanlige Tilstand, ment, at man burde holde sig til Højstebeløbet af det efter Loven tilladelige og endog i visse Tilfælde overskride dette Højstebeløb, naar særlig lav Lønning i Forbindelse med særlig lang og god Tjeneste synes at berettigge dertil. Udenfor de egentlige Bestillingsmænds Kreds er medtaget til Opnaaelse af Understøttelse Opsynsmænd og Sygeplejersker, Bude (dog undtagen Postbude og Skolebude, der menes snarere at maatte henføres under Bestillingsmænd), Telefonpassere, Rorkarle, Arbejdsfolk og Tyende, der ikke har været 10 Aar i Tjenesten, saaledes at der er foreslaaet tillagt dem et Aars Løn, hvis de har tjent i 5 Aar og derover, og en Maanedes Løn for hvert Aar eller Del af et Aar, hvis de har tjent mindre end 5 Aar. — Finansministeriet maa anbefale, at man stiller sig imødekommende med Hensyn til Anvendelsen af de af Guvernementet anførte Principper, men det bør dog forbeholdes Ministeriet for hvert enkelt Tilfælde at tage Bestemmelse om Understøttelsens Art og Størrelse ligesom ogsaa, om den kan oppebæres, selv om den fhv. Tjenestemand forbliver bosiddende i Vestindien, jfr. den anførte Lov af 24. Marts 1865, hvorefter de understøttede i Regelen skal have fast Ophold i Kongeriget, jfr. ogsaa Lov af 11. Maj 1866 om Pensioner til Embedsmænd i Hertugdømmerne.